दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक छत्तीस

नबुखद्नेस्सराचे भविष्यसूचक प्रतीकवाद: मिलेराइट चळवळीच्या ऐतिहासिक मार्गचिन्हांचे आणि उलाय नदीच्या सीलबंद दृष्टांताचे उलगडणे

Jeff Pippenger
2023-12-31

दानियेल अध्याय एक हा ११ ऑगस्ट, १८४० पासून २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंतच्या पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतो. दानियेल अध्याय चार हाही ७२३ इ.स.पू. पासून २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंतच्या पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या इतिहासास संबोधित करतो. अर्थात, "ओळीवर ओळ" या उत्तरवर्षावाच्या पद्धतीशिवाय हे पाहणे अशक्य आहे.

दानीएलच्या चौथ्या अध्यायातील नबुखद्नेस्सर हा अत्यंत गुंतागुंतीचा भविष्यसूचक प्रतीक आहे. विल्यम मिलरच्या इतिहासामध्ये उलई नदीच्या दर्शनाचे उन्मोचन विचारात घेण्यास आपण आरंभ करीत असताना, तो कशाचे प्रतिनिधित्व करतो हे स्वतःला स्मरण करून देणे महत्त्वाचे आहे. नबुखद्नेस्सरचे दुसरे स्वप्न, विल्यम मिलरच्या दुसऱ्या स्वप्नाप्रमाणेच, लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील "सात काळ" यांचे प्रतिनिधित्व करीत होते; आणि हाच तो भविष्यसूचक धागा आहे जो दानीएलचे संपूर्ण पुस्तक एकत्र विणतो. दानीएलने चौथ्या अध्यायातील नबुखद्नेस्सरच्या स्वप्नाचा अर्थ सांगितला तेव्हा, त्याने त्याला येऊ घातलेल्या न्यायाविषयी इशारा दिला; आणि असे करताना त्याने 1798 मधील "अंतकाळाच्या" वेळी इतिहासात प्रकट झालेल्या पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे पूर्वरूप दाखविले.

जेव्हा नबुखद्नेस्सरास ज्या न्यायाविषयी इशारा देण्यात आला होता तो येऊन ठेपला, ते आगमन २२ ऑक्टोबर १८४४ याचे प्रतिरूप होते, जेव्हा अन्वेषणात्मक न्यायास प्रारंभ झाला. चौथ्या अध्यायात, दानिएलने दिलेला इशाऱ्याचा संदेश आणि त्या इशाऱ्याच्या संदेशाशी संबंधित न्यायाचे आगमन, या दोन्हींचे प्रतिनिधित्व "घडी" या शब्दाने करण्यात आले होते. नबुखद्नेस्सराच्या न्यायाची "घडी" ही पहिल्या देवदूताच्या संदेशातील देवाच्या न्यायाच्या "घडी"चे प्रतिनिधित्व करीत होती. तसेच ती रविवारच्या कायद्याच्या "घडी"चेही प्रतिरूप होती, जेव्हा देवाचा कार्यकारी न्याय सुरू होतो. दानिएल अध्याय चारमधील जो भाग १७९८ मध्ये पहिल्या देवदूताच्या संदेशाच्या आगमनाचे, आणि २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाचे, ज्याचे प्रतीक "घडी" या शब्दाने केले आहे, प्रतिनिधित्व करतो, तो नंतर पुन्हा मांडला जातो आणि अधिक विस्ताराने स्पष्ट केला जातो. पुनरुक्ती करून विस्ताराने मांडण्याची ही पद्धत भविष्यवाणीत वारंवार आढळणारी भविष्यसूचक पद्धत आहे, परंतु विशेषतः दानिएलच्या पुस्तकात ती प्रकर्षाने दिसून येते.

एकदा नबुखद्नेस्सर न्यायाच्या "वेळे"पर्यंत, त्या "सात काळां"पर्यंत, पोहोचला, तेव्हा त्याचा न्याय आरंभ झाला; आणि उत्तर दिशेचा राजा म्हणून त्याने मग इ.स.पू. 723 मध्ये इस्राएलच्या उत्तर राज्यावर आणलेल्या न्यायाचे प्रतिनिधित्व केले. त्याला पशूचे हृदय देण्यात आले, आणि बायबलमधील भविष्यवाणीत पशू म्हणजे एक राज्य असते; आणि इ.स.पू. 723 पासून इ.स. 1798 पर्यंत, त्याने दानियेलच्या पुस्तकाचा इतक्या वेळा विषय असलेल्या मूर्तिपूजेच्या दोन स्वरूपांचे प्रतिनिधित्व केले.

एक हजार दोनशे साठ दिवसांपर्यंत, जे एक हजार दोनशे साठ वर्षांचे प्रतिनिधित्व करतात, त्याने मूर्तिपूजक उजाड करणाऱ्या सत्तेचे प्रतिनिधित्व केले; आणि मग आणखी एक हजार दोनशे साठ दिवसांपर्यंत, जे एक हजार दोनशे साठ वर्षांचे प्रतीक आहेत, त्याने पापल उजाड करणाऱ्या सत्तेचे प्रतिनिधित्व केले. या दोन्ही उजाड करणाऱ्या सत्तांचे हृदय एकच होते, कारण पापलवाद म्हणजे केवळ ख्रिस्ती धर्माची कबुली परिधान केलेला मूर्तिपूजकवाद होय.

"दिवसांच्या समाप्तीला," जो दानिएल अध्याय बारा मध्ये ओळखलेला एक प्रतीक आहे, आणि जो १७९८ मधील "अंतकाळाचा समय" दर्शवितो, त्याचे राज्य त्याला पुन्हा बहाल करण्यात आले. दानिएल चारमधील साक्ष आणि भविष्यवाणीचा आत्मा हे ओळखून देतात की, "दिवसांच्या समाप्तीला" त्याचे राज्य त्याला पुन्हा बहाल झाले तेव्हा तो एक परिवर्तन झालेला मनुष्य होता. त्यानंतर तो चार महत्त्वपूर्ण सत्यांचा एक भविष्यसूचक प्रतीक बनतो. तो मूर्तिपूजकतेच्या अजगर-सत्तेचा—जिचे प्रतिनिधित्व त्याने आपल्या "सात काळां"च्या पहिल्या अर्ध्या भागात केले—आणि पशू-सत्तेचा—जिचे प्रतिनिधित्व त्याने आपल्या "सात काळां"च्या शेवटच्या अर्ध्या भागात केले—यांमधील भविष्यसूचक दुवा बनतो. १७९८ मध्ये पुनर्स्थापित राज्य म्हणून उभ्या असलेल्या त्या दोन सत्तांचे प्रतीक म्हणून, तो मग तिसऱ्या उजाड करणाऱ्या सत्तेचे (खोटा संदेष्टा) प्रतिनिधित्व करतो, जी प्रतीकात्मक सत्तर वर्षे राज्य करणार होती, त्या काळात सोरची वेश्या विस्मरणात गेली होती. बाबेलचा राजा म्हणून, नबुखद्नेस्सर त्या तीन सत्तांमधील भविष्यसूचक दुवा दर्शवितो, ज्या शेवटच्या दिवसांत आधुनिक बाबेल बनतील, आणि मग जगाला आर्मगेदोनकडे घेऊन जातील.

त्याने पृथ्वीवरील पशू म्हणून संयुक्त संस्थानांच्या जन्माचेही प्रतिनिधित्व केले, ज्याची सुरुवात 1798 मध्ये कोकरूप्रमाणे झाली; त्याचे प्रतीक त्याच्या परिवर्तन झालेल्या अनुभवाने दर्शविले गेले. त्याच वेळी तो पृथ्वीवरील त्या पशूची दोन शिंगेही प्रतिनिधित्व करीत होता; ही शिंगे प्रजासत्ताकवाद आणि प्रोटेस्टंटवाद अशी असून संयुक्त संस्थानांच्या सामर्थ्याचे प्रतिनिधित्व करीत होती, आणि ह्याचमुळे ते जगातील सर्वाधिक अनुग्रहप्राप्त राष्ट्र होऊ शकले. तथापि, त्या सत्तर प्रतीकात्मक वर्षांच्या शेवटी ती दोन शिंगे मग धर्मत्यागी प्रजासत्ताकवाद आणि धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवाद अशी प्रतिनिधित्व केली जाणार होती, आणि दोन्ही शिंगे प्रत्येकी दोन वर्गांत विभागली जाणार होती. प्रजासत्ताकवादाचे शिंग अशा डेमॉक्रॅटिक पक्षाने बनलेले असणार होते, जो संविधानातील पवित्र तत्त्वांकडे उघडपणे दुर्लक्ष करीत होता, आणि अशा रिपब्लिकन पक्षाने, जो स्वतःला संविधानाचा रक्षक आणि पुरस्कर्ता असल्याचा दावा करीत होता, परंतु प्रत्यक्षात संविधानातील पवित्र तत्त्वांना नाकारत होता, आणि त्या पवित्र दस्तऐवजातील तत्त्वांवर परंपरा व रूढी यांना प्राधान्य देण्याची निवड करीत होता.

ख्रिस्ताच्या काळात त्या दोन पक्षांचे प्रतिरूप सदुकी आणि फरीसी यांच्यामध्ये दिसून येत होते. सदुकी आणि फरीसी यांचा आत्माही धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादाच्या शिंगामध्ये प्रकट होणार होता; ज्यामध्ये एक वर्ग रविवार-उपासनेचे समर्थन करील आणि दुसरा शब्बाथ-उपासनेचे. "दिवसांच्या शेवटी," म्हणजे 1798 मध्ये, नबुखद्नेस्सरची परिवर्तित अवस्था योग्य रीतीने संयुक्त संस्थानांचे, तसेच पृथ्वीवरील पशूच्या दोन्ही शिंगांचे प्रतिनिधित्व करते. ही तिन्ही प्रतीके—पृथ्वीवरील पशू आणि त्याची दोन शिंगे—कोकरापासून अजगरापर्यंत बदलण्यास नियत केली गेली होती.

नेबुखद्नेस्सर, त्याच्या "सात काळांच्या" समाप्तीला, आपल्या प्रत्यक्ष बाबेल राज्याची ओळख शेवटच्या दिवसांतील आधुनिक बाबेलचे प्रतीक म्हणून ठरविणारी कडी दर्शवीत होता; हे आधुनिक बाबेल अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांच्यापासून बनलेले आहे. तसेच, तो त्या तीन भविष्यसूचक सत्तांचाही प्रतिनिधी होता, ज्या दोन शिंगे असलेल्या भूमीवरील पशूमध्ये दर्शविलेल्या आहेत, जो सूरच्या वेश्येला विसरले जाणाऱ्या सत्तर प्रतीकात्मक वर्षांच्या काळात कोकरापासून अजगरात परिवर्तित होतो. हे अत्यंत गूढार्थपूर्ण आहे की त्याचे प्रत्यक्ष राज्य हेच ते राज्य आहे, जे सत्तर प्रतीकात्मक वर्षे राज्य करणाऱ्या त्या राज्याचे प्रतिरूप ठरते.

अध्याय चारमधील नबुखद्नेस्सरचे प्रतीकत्व अध्याय एकावर अध्यारोपित केले पाहिजे. हा अनुप्रयोग केला असता, तो मिलराइट इतिहासातील मार्गचिन्हे एकत्र आणतो आणि त्या काळी उलगडण्यात आलेल्या उलई नदीच्या दर्शनातील अनेक सत्यांची पुष्टी करतो. मिलराइट चळवळीचा पाया आणि मध्यवर्ती स्तंभ म्हणजे दानियेल अध्याय आठ, वचन तेरावे आणि चौदावे, यांतील प्रश्न व उत्तर होय. प्रश्न असा होता, "नित्य यज्ञाविषयीचे दर्शन, आणि उध्वस्त करणाऱ्या अपराधाविषयी, पवित्रस्थान आणि सैन्य या दोहोंना पायदळी तुडविले जावे म्हणून, किती काळपर्यंत असेल?"

बायबलमध्ये शेकडो, किंबहुना हजारो, वाढवून घातलेल्या शब्दांपैकी, केवळ "यज्ञ" हा वाढवून घातलेला शब्दच असा आहे की प्रेरणेने त्यास मजकुराचा भाग नसल्याचे दर्शविले आहे. हा शब्द योग्य रीतीने काढून टाकला असता,

“दैनंदिन” आणि “अपराध” या दोन स्वतंत्र उजाड करणाऱ्या सत्ता आहेत, हे स्पष्टपणे दिसून येते. सिस्टर व्हाईट यांनी ठामपणे असे निर्देश केले आहेत की “यज्ञ” हा शब्द मानवी बुद्धीने घातलेला होता आणि तो मजकुरास लागू पडत नाही; आणि त्याच उताऱ्यात त्यांनी हेही दर्शविले आहे की “दैनंदिन” याची ओळख मूर्तिपूजा अशी करण्यात मिलराइट लोक बरोबर होते. तेराव्या वचनातील प्रश्नातील व्याकरणविषयक संज्ञा, सिस्टर व्हाईट यांच्या लेखनाद्वारे ख्रिस्ताने काळजीपूर्वक निदर्शित केल्या; आणि जेव्हा मजकुरे व प्रेरित अशा वाढीव सूचनांच्या अधीन राहून त्यांचे नियमन केले जाते, तेव्हा प्रश्न असा ठरतो: “मूर्तिपूजा आणि पोपसत्ता या दोन्ही उजाड करणाऱ्या सत्तांविषयीचे दर्शन किती काळ चालणार, ज्यांनी पवित्रस्थान व देवाची प्रजा या दोन्हींना तुडवून टाकायचे होते?”

म्हणून, जेव्हा नबुखद्नेस्सरला इ.स. १७९८ मध्ये “अंतकाळात” स्थित केले जाते, तेव्हा तो एका परिवर्तन झालेल्या मनुष्याचे प्रतिनिधित्व करतो आणि म्हणूनच तो त्या “ज्ञानी” लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो, जे अ‍ॅडव्हेंटिझमच्या मध्यवर्ती स्तंभ आणि पायाभूत तत्त्वाला समजून घेतील. त्याचे परिवर्तन त्या “ज्ञानी” लोकांची ओळख पटविते, जे त्या वेळी उघडण्यात आलेल्या “ज्ञानवृद्धी”ला समजतात; परंतु त्याचे स्वतःचे भविष्यवाणीतील प्रतीकत्व थेट त्या इतिहासाचे चित्रण करते, जो या प्रश्नाचा विषय आहे: “मूर्तिपूजा आणि पापसत्तावाद यांच्या उध्वस्त करणाऱ्या सामर्थ्याचे दर्शन किती काळ चालणार होते, जे देवाच्या लोकांना (सेनेला) आणि देवाच्या पवित्रस्थानाला तुडवीत राहणार होते?” “ज्ञानवृद्धी” समजणाऱ्या “ज्ञानी कुमारी”च्या प्रतीकाच्या नात्याने, तो विल्यम मिलरचे प्रतिनिधित्व करतो, कारण मिलर हा त्या लोकांचा प्रतीक आहे जे इ.स. १७९८ मध्ये “अंतकाळात” सुरू झालेल्या इतिहासात “ज्ञानी” होते.

नबुखद्नेस्सर हा “अंतकाळाच्या” मार्गचिन्हाचा एक प्रतीक आहे, आणि जेव्हा तो पहिल्या अध्यायावर अध्यारोपित केला जातो, तेव्हा तो त्या काळी पहिल्या देवदूताच्या आगमनाचेही प्रतिनिधित्व करतो; कारण चौथ्या अध्यायात, ज्या “वेळी” दानिएल नबुखद्नेस्सरला इशाऱ्याचा संदेश देतो, ती वेळ पहिल्या देवदूताच्या आगमनाची खूण ठरते, आणि ती 1798 होती. ज्या “वेळी” नबुखद्नेस्सरवर न्याय आला, त्या “वेळी” 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी देवाच्या शोधक न्यायाच्या प्रारंभाचा निर्देश केला गेला. चौथ्या अध्यायातील नबुखद्नेस्सरच्या प्रतीकवादाने निर्माण झालेली मार्गचिन्हे अशी आहेत: इ.स.पू. 723, 538, 1798 (अंतकाळ) आणि 22 ऑक्टोबर 1844.

दानियेलाच्या पहिल्या अध्यायातील मिलेराइट इतिहासाची मार्गचिन्हे यहोयाकीमपासून सुरू होतात; तो १७९८ मध्ये “अंतकाळी” पोहोचलेल्या पहिल्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्रदानाचे प्रतीक आहे. यहोयाकीमद्वारे दर्शविलेले पहिल्या संदेशाचे हे सामर्थ्यप्रदान ११ ऑगस्ट १८४० यास चिन्हांकित करते. यहोयाकीमच्या जिंकल्या जाण्याने बाबेलच्या सत्तर वर्षांच्या राज्यास आरंभ होतो, ज्याचा शेवट कायरसच्या फर्मानाने होतो. दानियेलाचा पहिला अध्याय तीन टप्प्यांच्या परीक्षेची प्रक्रिया ओळख करून देतो, जी आहाराच्या परीक्षेद्वारे दर्शविली आहे; त्यानंतर दृश्य परीक्षेने पुढे जात ती शेवटी लिटमस परीक्षेत समाप्त होते. या तीन परीक्षा ११ ऑगस्ट १८४० चे प्रतिनिधित्व करतात, जेव्हा स्वर्गातून तो पराक्रमी देवदूत खाली आला—जो येशू ख्रिस्त यांच्याहून कमी व्यक्तिमत्त्वाचा नव्हता—आणि त्याच्याजवळ एक लहान पुस्तक होते, जे देवाच्या लोकांनी त्या वेळी “खावे” असे होते; जसे दानियेल व ते तीन श्रेष्ठजन यांनी बाबेलच्या आहाराऐवजी कडधान्यांचा आहार खाणे निवडले होते.

त्या प्रक्रियेची दुसरी कसोटी ही प्रोटेस्टंट मंडळ्यांनी मिलरच्या संदेशाचा (पहिल्या देवदूताचा संदेश) केलेला नकार प्रकट होण्याचे प्रतिनिधित्व करीत होती; त्या वेळी मिलराइट चळवळ आणि त्याच वेळी धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवाद म्हणून आपली भविष्यसूचक भूमिका आरंभ करणाऱ्या प्रोटेस्टंट मंडळ्या यांच्यामधील भेद स्पष्टपणे दिसू लागला. त्या दोन वर्गांतील भेद तितकाच ठळक होता, जितका दानिएल आणि त्या तिघा योग्य पुरुषांचे शरीर बाबिलोनी आहाराऐवजी स्वर्गीय अन्न खाल्ल्यामुळे अधिक सुंदर व अधिक पुष्ट दिसत होते. तो भेद बायबलनिष्ठ 1843 वर्षाच्या शेवटी (एप्रिल 19, 1844) ठळकपणे प्रकट झाला, जेव्हा दहा कुमारींच्या दृष्टांतातील विलंबाचा काळ आला.

तिसरी परीक्षा, जी लिटमस चाचणी होती, तिने २२ ऑक्टोबर १८४४ याचे प्रतिनिधित्व केले, जेव्हा तीन वर्षांनंतर तो “काळ” आला की नबुखद्नेस्सराने स्वतः दानिएल आणि त्या तिघा श्रेष्ठांना बाबिलोनच्या ज्ञानी पुरुषांपेक्षा “दहापट”

अधिक उत्तम ठरवून त्यांचा न्याय केला व तो निकाल घोषित केला. दानिएल अध्याय चार हा अध्याय एकावर अध्यारोपित केल्यास, मिलराईट इतिहासातील मार्गचिन्हे प्रकट होतात, ज्यांची सुरुवात १७९८ मधील “अंतकाळ” पासून होते; ११ ऑगस्ट १८४० रोजी पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे सामर्थ्यप्रदान; १९ एप्रिल १८४४ रोजीची पहिली निराशा; आणि २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजीची महान निराशा.

मिलराइट इतिहासातील विशिष्ट मार्गचिन्हे ओळखण्यापलीकडे, ही दोन अध्याय, “line upon line” एकत्र आणल्यावर, पहिल्या देवदूताचा संदेश स्पष्ट करतात, तेवीसशे दिवसांच्या मूलभूत सिद्धांताचा विषय असलेल्या दोन उजाड करणाऱ्या सत्तांची ओळख करून देतात, तसेच दानियेल बारा मधील त्या त्रिस्तरीय परीक्षेच्या प्रक्रियेचीही ओळख करून देतात, जी दानियेलाचे पुस्तक उघडले जाते तेव्हा नेहमीच घडते.

ते हेही ओळखतात की 1798 मधील ज्ञानी लोकांचे प्रतीक म्हणून नबुखद्नेस्सर, आणि चौथ्या अध्यायातील त्याच्या दुसऱ्या स्वप्नाच्या संदर्भात, विल्यम मिलरचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्याची चळवळ खरी प्रोटेस्टंट शिंग होणार होती. विल्यम मिलरचे कार्य, जे अ‍ॅडव्हेंटिझमच्या मूलभूत सत्यांचे प्रतिनिधित्व करते, ते हबक्कूकच्या दोन पट्ट्यांवर दर्शविलेले आहे, आणि त्या दोन्ही पवित्र पट्ट्यांच्या निर्मितीत देवाने मार्गदर्शन केले.

मिलर यांनी अनेक भविष्यवाणीविषयक सत्ये योग्य रीतीने पाहिली नाहीत, कारण भविष्यवाणीच्या इतिहासातील त्यांच्या दृष्टिकोणामुळे त्यांना हे ओळखता आले नाही की उजाड करणाऱ्या तीन सत्ता आहेत; केवळ मूर्तिपूजकत्व (अजगर) आणि पोपतंत्र (पशू) एवढ्याच नव्हे, तर धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादही (खोटा संदेष्टा) आहे. देवाच्या व्यवस्थेने, इतिहासातील त्यांच्या दृष्टिकोणामुळे मर्यादित असलेल्या मिलर यांच्या त्या भविष्यवाणीविषयक समजुती हबक्कूकच्या दोन पवित्र पट्ट्यांवर दर्शविल्या गेल्या नव्हत्या.

दानियेलाच्या चौथ्या अध्यायातील नबुखद्नेस्सराचे दुसरे स्वप्न हे विल्यम मिलराच्या दुसऱ्या स्वप्नाचे प्रतिनिधित्व करते. ही दोन्ही स्वप्ने “सात काळांशी” संबंधित आहेत, आणि मिलराचे स्वप्न त्याच्या कार्याचा जो नकार १८६३ मध्ये सुरू झाला व मध्यरात्रीच्या हाका पर्यंत तीव्र होत गेला, तो ओळखून दाखवते. ही दोन्ही स्वप्ने विखुरलेपणाच्या एका कालखंडानंतर पुनर्स्थापित झालेल्या राज्याने समाप्त होतात. या कारणास्तव, १७९८ मध्ये उघड करण्यात आलेल्या उलई नदीच्या दृष्टान्ताचा आपण थेट विचार करण्यापूर्वी, आपण मिलराच्या दुसऱ्या स्वप्नाचा विचार करू.

> “मी असे स्वप्न पाहिले की देवाने, एका अदृश्य हाताद्वारे, सुमारे दहा इंच लांब व सहा इंच चौरस आकाराची, आबनूस आणि मोती यांची कौशल्यपूर्ण जडणघडण केलेली एक विलक्षण पेटी मला पाठविली. त्या पेटीला एक किल्ली जोडलेली होती. मी तत्क्षणी ती किल्ली घेतली आणि पेटी उघडली; तेव्हा, माझ्या आश्चर्य व विस्मयास, मला ती सर्व प्रकारच्या व सर्व आकारांच्या रत्नांनी, हिऱ्यांनी, बहुमोल दगडांनी, तसेच प्रत्येक आकारमान व मूल्याची सुवर्ण व रौप्य नाणी यांनी भरलेली आढळली, आणि ती सर्व पेटीतील त्यांच्या त्यांच्या जागी अत्यंत सुंदररीत्या मांडलेली होती; आणि अशा प्रकारे मांडलेली असल्यामुळे त्यांनी असा प्रकाश व तेज परावर्तित केले की ज्याची बरोबरी केवळ सूर्याशीच होऊ शकत होती.”
>
> “या अद्भुत दृश्याचा आनंद मी एकट्यानेच घ्यावा, हे माझे कर्तव्य नाही, असे मला वाटले, जरी त्यातील वस्तूंच्या तेजस्वितेने, सौंदर्याने व मोलामुळे माझे हृदय अत्यानंदित झाले होते. म्हणून मी ते माझ्या खोलीतील मध्यवर्ती टेबलावर ठेवले आणि ज्यांना इच्छा असेल त्यांनी येऊन या जीवनात मनुष्याने कधी पाहिलेल्या सर्वांत गौरवशाली व तेजस्वी दृश्याचे दर्शन घ्यावे, अशी वार्ता कळविली.”
>
> “लोक येऊ लागले; सुरुवातीला त्यांची संख्या थोडी होती, परंतु ती वाढत जाऊन मोठी गर्दी झाली. त्यांनी प्रथम जेव्हा त्या पेटीत डोकावून पाहिले, तेव्हा ते आश्चर्यचकित होत आणि आनंदाने उद्गार काढीत. परंतु प्रेक्षकांची संख्या वाढल्यावर, प्रत्येक जण त्या रत्नांना हात लावू लागला, ती पेटीतून बाहेर काढू लागला आणि टेबलावर विखुरू लागला. तेव्हा मी विचार करू लागले की मालक पुन्हा ती पेटी आणि ती रत्ने माझ्या हाती मागेल; आणि जर मी त्यांना विखुरले जाऊ दिले, तर पूर्वीप्रमाणे मी ती पुन्हा पेटीत त्यांच्या जागी कधीच ठेवू शकणार नाही; आणि मला वाटले की त्या जबाबदारीला मी कधीच तोंड देऊ शकणार नाही, कारण ती अत्यंत प्रचंड होती. मग

मी लोकांना विनवू लागले की त्यांनी त्यांना हात लावू नये, किंवा ती पेटीतून बाहेर काढू नयेत; परंतु मी जितकी अधिक विनवणी केली, तितकीच त्यांनी ती अधिक विखुरली; आणि आता ते ती सर्व खोलीभर, जमिनीवर आणि खोलीतील प्रत्येक फर्निचराच्या वस्तूवर विखुरवीत आहेत असे भासत होते."

"तेव्हा मी पाहिले की त्यांनी खऱ्या रत्नांमध्ये व नाण्यांमध्ये असंख्य प्रमाणात बनावट रत्ने आणि खोटी नाणी मिसळून विखुरली होती. त्यांच्या नीच वर्तनामुळे आणि कृतघ्नतेमुळे मी अत्यंत संतप्त झालो, आणि त्याबद्दल मी त्यांना धिक्कारले व दोष दिला; पण मी जितके अधिक त्यांना धिक्कारले, तितके अधिक ते खऱ्या रत्नांमध्ये आणि नाण्यांमध्ये बनावट रत्ने व खोटी नाणी विखुरू लागले."

"तेव्हा मी माझ्या शारीरिक आत्म्यात व्यथित झालो आणि त्यांना खोलीबाहेर ढकलण्यासाठी शारीरिक बळाचा उपयोग करू लागलो; परंतु मी एकाला बाहेर ढकलत असताना आणखी तिघे आत येत आणि माती, लाकडाचे भुसे, वाळू, आणि सर्व प्रकारचा कचरा आत आणीत, इतके की त्यांनी खरे रत्ने, हिरे, आणि नाणी यांपैकी प्रत्येकास झाकून टाकले, आणि ती सर्व दृष्टीआड झाली. त्यांनी माझी पेटीही फाडून तुकडे तुकडे केली आणि ती कचऱ्यामध्ये विखुरून टाकली. मला वाटले की माझ्या दुःखाची किंवा माझ्या क्रोधाची कोणालाच पर्वा नव्हती. मी पूर्णपणे खचून गेलो व निरुत्साहित झालो, आणि बसून रडू लागलो.

"मी अशा प्रकारे माझ्या मोठ्या हानीबद्दल व जबाबदारीबद्दल रडत व शोक करीत असताना, मला देवाची आठवण झाली, आणि त्याने मला सहाय्य पाठवावे म्हणून मी मनापासून प्रार्थना केली. तत्क्षणी दार उघडले, आणि एक मनुष्य खोलीत आत आला; तेव्हा सर्व लोक खोलीतून बाहेर गेले; आणि त्याने हातात एक धूळ झाडण्याचा ब्रश धरून खिडक्या उघडल्या, आणि खोलीतील धूळ व कचरा झाडून काढू लागला."

"मी त्याला थांबण्याची विनवणी केली, कारण कचऱ्यामध्ये काही मौल्यवान रत्ने विखुरलेली होती.

तो मला म्हणाला, "भीऊ नकोस," कारण तो "त्यांची काळजी घेईल."

"मग, तो धूळ व कचरा, खोटे रत्न आणि बनावट नाणी झाडू लागला, तेव्हा ते सर्व ढगाप्रमाणे वर उठून खिडकीतून बाहेर गेले, आणि वाऱ्याने त्यांना दूर वाहून नेले. त्या गडबडीत मी क्षणभर डोळे मिटले; जेव्हा मी ते उघडले, तेव्हा सर्व कचरा नाहीसा झाला होता. मौल्यवान रत्ने, हिरे, सोन्या-चांदीची नाणी, खोलीभर विपुल प्रमाणात सर्वत्र विखुरलेली पडली होती.

"त्यानंतर त्याने मेजावर एक पेटी ठेवली, जी पहिल्यापेक्षा कितीतरी मोठी आणि अधिक सुंदर होती; आणि त्याने मूठमूठभर रत्ने, हिरे, नाणी गोळा करून त्या पेटीत टाकली, इतके की एकही शिल्लक राहिले नाही, जरी काही हिरे सुईच्या टोकापेक्षाही मोठे नव्हते."

"मग त्याने मला 'ये आणि पाह' असे बोलाविले."

"मी त्या पेटीकडे पाहिले, पण त्या दृश्याने माझे डोळे दिपून गेले. त्या त्यांच्या पूर्वीच्या गौरवापेक्षा दहापट अधिक तेजस्वीपणे चमकत होत्या. मला वाटले की, ज्या दुष्ट लोकांनी त्या विखुरून धुळीत तुडविल्या होत्या, त्यांच्या पायांमुळे त्या वाळूमध्ये घासून स्वच्छ झाल्या असाव्यात. त्या पेटीत सुंदर क्रमाने मांडलेल्या होत्या, प्रत्येकजण आपल्या जागी, आणि ज्याने त्या तेथे टाकल्या त्या मनुष्याच्या कष्टांची कोणतीही दृश्यमान चिन्हे नव्हती. मी आनंदाने मोठ्याने उद्गारलो, आणि त्या उद्गाराने माझी झोप मोडली." Early Writings, 81–83.

पुढील लेखात आपण मिलरच्या स्वप्नाचा विचार करू.

खालील मजकूर हा विल्यम मिलर यांच्या दुसऱ्या स्वप्नाचा परिचय आहे, जो जेम्स व्हाइट यांनी अॅडव्हेंट हेराल्डमध्ये मिलर यांचे स्वप्न प्रकाशित करताना लिहिला होता.

"खालील स्वप्न दोन वर्षांहून अधिक काळापूर्वी Advent Herald मध्ये प्रकाशित झाले होते. तेव्हा मला दिसले की त्यात आपल्या गतकालीन द्वितीय आगमनाच्या अनुभवाचे स्पष्टपणे चित्रण करण्यात आले आहे, आणि

विखुरलेल्या कळपाच्या हितासाठी देवाने हे स्वप्न दिले.”

“परमेश्वराच्या महान आणि भयावह दिवसाच्या निकट आगमनाच्या चिन्हांपैकी, देवाने स्वप्ने ठेविली आहेत. योएल 2:28–31; प्रेषितांची कृत्ये 2:17–20 पाहा. स्वप्ने तीन प्रकारे येऊ शकतात; पहिले, ‘व्यवहाराच्या बहुलतेमुळे.’ उपदेशक 5:3 पाहा. दुसरे, जे सैतानाच्या अशुद्ध आत्म्याखाली व त्याच्या फसवणुकीखाली आहेत, त्यांना त्याच्या प्रभावामुळे स्वप्ने पडू शकतात. अनुवाद 8:1–5; यिर्मया 23:25–28; 27:9; 29:8; जखऱ्या 10:2; यहूदा 8 पाहा. आणि तिसरे, देवाने नेहमीच आपल्या लोकांना स्वप्नांद्वारे, कमीअधिक प्रमाणात, शिकविले आहे, आणि अजूनही शिकवितो; ही स्वप्ने देवदूतांच्या आणि पवित्र आत्म्याच्या कार्याद्वारे येतात. जे सत्याच्या निर्मळ प्रकाशात उभे आहेत, ते देव त्यांना कधी स्वप्न देतो हे जाणतील; आणि अशा लोकांना खोट्या स्वप्नांनी फसवून भरकटविले जाणार नाही.”

“‘आता माझे शब्द ऐका; तुमच्यामध्ये एखादा संदेष्टा असेल, तर मी परमेश्वर त्याला दृष्टान्तात प्रकट होईन, आणि स्वप्नात त्याच्याशी बोलेन.’ गणना 12:6. याकोब म्हणाला, ‘परमेश्वराचा दूत मला स्वप्नात बोलला.’ उत्पत्ति 31:2. ‘आणि देव रात्री स्वप्नात अरामी लाबानाजवळ आला.’ उत्पत्ति 31:24. योसेफची स्वप्ने [उत्पत्ति 37:5–9] वाचा, आणि मग मिसरदेशातील त्यांच्या पूर्णत्वाचा रोचक वृत्तान्त वाचा. ‘गिबोन येथे परमेश्वर रात्री स्वप्नात शलमोनास प्रकट झाला.’ 1 राजे 3:5. दानिएलाच्या दुसऱ्या अध्यायातील ते महान व अत्यंत महत्त्वाचे प्रतिमारूप स्वप्नात देण्यात आले होते; तसेच सातव्या अध्यायातील चार पशू इत्यादीही. जेव्हा हेरोदाने बाल तारणाऱ्याचा नाश करण्याचा प्रयत्न केला, तेव्हा योसेफास मिसरदेशी पळून जाण्याची स्वप्नात सूचना देण्यात आली. मत्तय 2:13.”

“‘आणि शेवटच्या दिवसांत असे होईल, देव म्हणतो, की मी माझ्या आत्म्याचे ओतण सर्व देहधारकांवर करीन; आणि तुमचे पुत्र व तुमच्या कन्या भविष्यवाणी करतील, आणि तुमचे तरुण दृष्टान्त पाहतील, आणि तुमचे वृद्ध स्वप्ने पाहतील.’ प्रेषितांची कृत्ये 2:17.”

“भविष्यवाणीची देणगी, स्वप्ने व दृष्टांत यांच्या द्वारे, येथे पवित्र आत्म्याचे फळ आहे; आणि शेवटच्या दिवसांत ती चिन्ह ठरेल इतक्या प्रमाणात प्रगट होणार आहे. ती सुवार्तेच्या मंडळीला प्राप्त झालेल्या देणग्यांपैकी एक आहे.

“‘आणि त्याने काहींना प्रेषित, आणि काहींना संदेष्टे, आणि काहींना सुवार्तिक, आणि काहींना मेंढपाळ व शिक्षक असे दिले; संतांच्या परिपूर्णतेसाठी, सेवाकार्याच्या कामासाठी, ख्रिस्ताच्या देहाच्या उन्नतीसाठी.’ इफिसकरांस 4:11–12.”

“‘आणि देवाने मंडळीत कांहींना प्रथम प्रेषित, दुसरे प्रेषित, भविष्यवक्ते,’ इत्यादि, असे नेमले आहे.” 1 Corinthians 12:28. “‘भविष्यवाण्यांचा तुच्छ भाव करू नका.’” 1 Thessalonians 5:20. तसेच Acts 13:1; 21:9; Romans 7:6; 1 Corinthians 14:1, 24, 39 पाहा. भविष्यवक्ते किंवा भविष्यवाण्या या ख्रिस्ताच्या मंडळीच्या उन्नतीसाठी आहेत; आणि देवाच्या वचनातून असा कोणताही पुरावा सादर करता येत नाही की सुवार्तिक, पाळक आणि शिक्षक यांचे कार्य थांबण्यापूर्वी त्यांचे कार्य थांबणार होते. परंतु आक्षेप घेणारा म्हणतो, “खोट्या दृष्टांतांचे आणि स्वप्नांचे इतके प्रकार झाले आहेत की, अशा प्रकारच्या कोणत्याही गोष्टीवर मला विश्वास ठेवता येत नाही.” हे खरे आहे की सैतानाकडे त्याची बनावट प्रतिकृती आहे. त्याच्याकडे नेहमीच खोटे भविष्यवक्ते होते, आणि फसवणूक व विजय यांच्या या त्याच्या अखेरच्या घटकेत ते आता असतील, अशी अपेक्षा आपण निःसंशय बाळगू शकतो. बनावट अस्तित्वात आहे म्हणून जे लोक अशा विशेष प्रकटीकरणांना नाकारतात, ते तितक्याच योग्यतेने आणखी एक पाऊल पुढे जाऊन देवाने कधी मनुष्याला स्वप्नात किंवा दृष्टांतात स्वतःचे प्रकटीकरण केलेच नाही, असेही नाकारू शकतात; कारण बनावट तर नेहमीच अस्तित्वात होती.

“स्वप्ने आणि दृष्टान्त हे ते माध्यम आहे ज्याद्वारे देवाने स्वतःला मनुष्यापुढे प्रकट केले आहे. याच माध्यमातून त्याने संदेष्ट्यांशी भाषण केले; त्याने सुवार्तेच्या मंडळीच्या देणग्यांमध्ये भविष्यवाणीची देणगी ठेवली आहे, आणि ‘शेवटच्या दिवसां’च्या इतर चिन्हांबरोबर स्वप्ने व दृष्टान्त यांचाही समावेश केला आहे.” आमेन.

“वरील निरीक्षणांमधील माझा उद्देश, पवित्रशास्त्रसुसंगत रीतीने आक्षेप दूर करणे आणि पुढील गोष्टींसाठी वाचकाच्या मनाची तयारी करणे हा आहे.” James White.